

## Arrest

nr. 255 221 van 28 mei 2021  
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2020 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. De treffer toont aan dat verzoeker op 31 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Op 23 oktober 2020 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 29 september 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties.

Op 12 oktober 2020 verklaarden de Kroatische instanties zich akkoord met dat verzoek op basis van artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening.

Op 9 november 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam: B.*

*voornaam: M.*

*geboortedatum: [...]2000*

*geboorteplaats: A.*

*nationaliteit: Afghanistan*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De heer B., M., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, vroeg op 07.09.2020 een afspraak aan bij onze diensten. Op 15.09.2020 bood hij zich in persoon aan en diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.*

*Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 31.07.2020.*

*De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.10.2020. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.*

*De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet toen hij ongeveer 13 jaar oud was en naar Iran reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer 1,5 jaar in Iran verbleef alvorens via Turkije, Griekenland en onbekende landen naar België reisde. Hij verklaarde dat hij niet meer wist in welke landen hij was geweest en op welke data hij reisde.*

*De betrokkene verklaarde dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven in Kroatië maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende.*

*De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden heeft om een verzoek in te dienen in België. Hij verklaarde dat hij Afghanistan wou verlaten en zo in België is terecht gekomen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat zijn vingerafdrukken er werden genomen en hij volgens zijn verklaring er werd mishandeld.*

*Op 29.09.2020 werd een terugnameverzoek verstuurd naar de Kroatische instanties, die op 12.10.2020 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.*

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelt dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te geven in Kroatië. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Bij zijn aanmelding op 15.09.2020 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op (...)2005. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 22.09.2020 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat BEQ Mahdi op datum van 22-09-2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is." De ingestelde voogdij

werd opgeheven. De betrokkene werd geconfronteerd hiermee tijdens zijn gehoor maar hij bleef volhouden dat hij 15 jaar oud is.

De betrokkene verklaarde dat hij werd mishandeld en geslagen in Kroatië. We wensen te benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene, hij legt geen objectieve elementen neer om deze te staven. We zijn de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de manier waarop hij werd behandeld in Kroatië dient te richten tot de bevoegde Kroatische instanties en zo nodig tot het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De Kroatische instanties stemden op 12.10.2020 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is." De Kroatische instanties vermeldde dat betrokkene verdween voordat hij een formeel verzoek voor internationale bescherming indiende. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tu?kori?, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", last update 22.04.2020, verder AIDA-rapport genoemd, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Dit rapport bevestigt dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 44).

Verder toont het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk aan dat verzoekers om internationale bescherming in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en het rapport maakt geen melding van structurele problemen ter zake. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport over Kroatië (p. 69-70) ook aan dat verzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek. Tevens is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Tot slot werden er geen omstandigheden geïdentificeerd van verzoekers om internationale bescherming of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen (pagina 73). Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk zou in 2019 zijn toegenomen (pagina 23). Vooral aan de grens met Servië en Bosnië gebeuren er zeer vaak pushbacks. Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het rapport eveneens aantoonde dat deze elementen, alsook meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen, geleid hebben tot een nieuwe monitoringmissie van het UNHCR die in de loop van 2019 opgericht werd (p. 29). Dit leidde er toe dat er opleidingen werden voorzien voor de verschillende Kroatische grensautoriteiten (p. 29).

Het rapport meldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd (pagina 77). Het rapport stelt dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die

*bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien. (p. 78-79). De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*

*Tijdens zijn gehoor maakte betrokkene melding van een gezondheidsprobleem.*

*We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties (4)."*

Op 29 november 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in Denemarken.

Op 20 januari 2021 antwoordde de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken op een verzoek van de Deense autoriteiten om informatie op grond van artikel 34 van de Dublin III-verordening. Hij legde het procedurele verloop van verzoeker uit en onder meer dat een terugnameverzoek aan Kroatië was gericht, dat op 12 oktober 2020 zich hiermee akkoord verklaarde. De gemachtigde licht verder toe dat het overdrachtsbesluit aan verzoeker op 16 november 2020 ter kennis werd gebracht en dat nadien geen andere lidstaat enig Dublinverzoek aan België heeft gericht.

## 2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht *"door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling"*.

Een verzoeker beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan hij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Met andere woorden: wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 6 mei 2021 houdende de oproeping van de partijen, worden deze verzocht overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep.

Uit de informatie overgemaakt door de verwerende partij op 11 mei 2021 naar aanleiding van de voormelde beschikking, blijkt dat de verzoeker op 29 november 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken. Er blijkt eveneens dat de Deense autoriteiten geen terugnameverzoek aan de Belgische overheden hebben gericht, maar wel een verzoek om informatie op grond van artikel 34 van de Dublin III-verordening en de Belgische autoriteiten de Deense autoriteiten op de hoogte brachten van de verantwoordelijkheid van Kroatië en hun terugnameakkoord. Indien Denemarken van oordeel was dat België mogelijks de verantwoordelijke lidstaat was, had Denemarken conform artikel 23,2 van de Dublin III-verordening een terugnameverzoek aan België moeten richten binnen de twee maanden. Dit is niet gebeurd. Indien Denemarken geen terugnameverzoek zou gericht hebben aan een andere lidstaat, dan zou Denemarken verantwoordelijk geworden zijn.

Gezien de verzoeker zelf het grondgebied van België heeft verlaten en in een andere EU-lidstaat (Denemarken) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is het niet ondenkbaar dat Denemarken na informatie van België over het terugnameakkoord van Kroatië, een terugnameverzoek heeft gericht aan Kroatië en verzoeker aan Kroatië heeft overgedragen. Het is eveneens mogelijk dat Denemarken alsnog zelf de verantwoordelijkheid heeft aanvaard of een overdrachtsbesluit heeft genomen dat verzoeker in Denemarken kan aanvechten. Hoe dan ook is de vraag op welke lidstaat de verantwoordelijkheid rust nu, op grond van de voorliggende actuele gegevens, veeleer een kwestie tussen Denemarken en Kroatië.

De raadvrouw van verzoeker verschaft ter zitting geen verdere toelichting over waar verzoeker zich nu bevindt.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een beroep indient tegen het overdrachtsbesluit genomen door België, zijnde de thans bestreden beslissing, verzoeker er alle belang bij had in België te blijven om zijn voortdurende belangstelling aan te tonen. Die voortdurende belangstelling blijkt niet uit het verdwijnen en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië, tijdens dit hangend beroep.

Het nuttig effect van een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing is de mogelijkheid dat de Belgische overheden zich alsnog bevoegd zouden verklaren om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De vraag is of verzoeker hier nog enig belang bij en belangstelling voor heeft getoond. Een duidelijk zicht op de huidige status is daartoe onontbeerlijk. Om die reden moet verzoeker zijn medewerking aan de rechter verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

In casu moet worden vastgesteld dat namens verzoeker geen antwoord kwam op de vraag, in de voormelde beschikking, om alle informatie met betrekking tot zijn actuele situatie over te maken die mogelijk een gevolg kan hebben voor de behandeling van zijn beroep, niettegenstaande vaststaat dat hij inmiddels een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Denemarken en Denemarken geen terugnameverzoek heeft gericht aan België. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Bij gebrek aan enige concrete toelichting, geeft verzoeker geen blijk van het vereiste belang voor de vernietiging van de bestreden beslissing zodat het actueel belang niet is aangetoond (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Gelet op deze vaststellingen moet de Raad tot de conclusie komen dat thans niet kan worden vastgesteld dat verzoeker een aanhoudende belangstelling heeft getoond voor het door hem ingediende beroep en dat een vernietiging van de bestreden beslissing hem nog enig voordeel kan verschaffen in het licht van zijn actuele situatie. Het feit dat namens hem een raadsvrouw ter terechtzitting verschijnt, doet ook aan het hiervoor gestelde geen afbreuk (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang, en moet bijgevolg worden verworpen.

### 3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES